

Hartvig Frisch (S.) sluttede sig til Handelsministerens Fremstilling og fremsatte sammen med *A. M. Hansen* (R. V.) en saalydende *Paastand paa Overgang til Dagsordenen*:

»Idet Folketinget godkender Handelsministerens Redegørelse, erklærer Tinget sig enigt med Ministeriet i Ønsket om den lavest mulige Rentefod for Erhvervslivet og gaar hermed over til næste Sag paa Dagsordenen.«

En tredie Dagsorden blev foreslaaet af *Clausager* (V.), som først under Henvisning til Kritik fra socialdemokratisk og radikal Side af tidligere skete Diskontoforhøjelser og til Bestemmelserne i Nationalbankloven og Bankens Reglement udbad sig nærmere Oplysning om Regeringens Syn paa, hvem der har Magten til og Ansvaret for en Diskontoforhøjelse. Den af Det frie Folkeparti foreslaaede Dagsorden kunde ikke faa Venstres Stemmer, bl. a. fordi den ikke tog Sigte paa Ondets Rod, nemlig Regeringens almindelige økonomiske Politik. Venstre vilde derfor fremsætte følgende *Paastand paa Overgang til Dagsordenen*:

»Idet Folketinget udtaler sin Mistillid til Regeringens økonomiske Politik, der modarbejder en almindelig Rentesænkning, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.«

Hasle (K. F.) betragtede Diskontoforhøjelsen som et Symptom paa en vis Tilstand i Samfundet. Regeringens Rente-hævningspolitik var indledet for længe siden gennem Nationalbankens Obligationssalg, og Diskontoforhøjelsen var den uundgaelige Konsekvens af Regeringens økonomiske Politik. De Konservative saa derfor med Sympati paa Grundtanken i Venstres Dagsorden, der udtrykte Misbilligelse af denne Politik, idet de i øvrigt understregede, at de ikke ønskede at gaa ind i nogen tvangsmæssig Nedsættelse af Renten. Derimod maatte Partiet stemme imod Det frie Folkepartis Dagsorden, der krævede noget, som efter den førte Politik og den herskende økonomiske Tilstand var fuldkommen urimeligt.

A. M. Hansen (R. V.) beklagede, at en Diskontoforhøjelse havde vist sig at være nødvendig, selv om den ikke var opsigtsvækkende stor, og han haabede, at Regeringen og Nationalbanken vilde sætte alt ind paa, at yderligere Forhøjelser ikke blev nødvendige. Det radikale Venstres Bestræbelser for at holde den under de givne Forhold lavest mulige Rente og for en Lettelse af Gældsbyrderne vilde blive fortsat. — Den af Venstre med Tilslutning af de Konservative foreslaaede Dagsorden ansaa Taleren for ganske urimelig, og man maatte ikke tro, at Befolkningen havde glemt, hvem det var, der hindrede Rentesænkningen, da de rette Betingelser for en saadan var til Stede.

Oluf Pedersen (D. R.) kunde ikke give sin Tilslutning til